

Chiếc Lá Thu Phai

Đình Yên Thảo

Mùa Thu là lá vàng xao xác. Là khung trời viễn mộng. Là lãng đãng tình yêu. Với Trịnh Công Sơn, mùa Thu là ngậm ngùi thân phận. Là dự cảm biệt ly. Là quy luật tử sinh.

Hãy nghĩ đến một tối đầu Thu. Tiếng dương cầm quyện cùng tiếng vĩ cầm và một giọng hát rất nhẹ. Nhẹ như mùi hương thoang thoảng từ cốc rượu trên tay. Hay mùi thơm tóc ai đang nghiêng vai. Rồi thả hồn vào "Chiếc lá thu phai" của Trịnh Công Sơn, một trong những ca khúc mà giai điệu dương như khá khác biệt với những du dương, đều đặn trong các bản tình ca của ông.

"Chiếc lá thu phai" là một ca khúc trầm mặc. Ngậm ngùi. Mời gọi cuộc suy tưởng.

*"Về đây đứng ngồi
Đường xa quá ngại
Để lòng theo chút nắng bên ngoài
Mùa xuân quá vội
Mười năm tấm gôi
Giật mình ôi chiếc lá thu phai..."*

Có lẽ đó là lẽ thường tình với những người chẳng có ý niệm thời gian rõ ràng. Hoặc không có lúc để chiêm nghiệm cùng cuộc đời, suy ngẫm về thời gian. Đến lúc đi hết cả chặng đường dài, phút bất chợt, bỗng giật mình tự vấn. Mùa Xuân quá vội, đã quá nhanh thế sao? Đòi người như những chiếc lá thu. Phai. Rồi rơi rụng.

Thôi! Người nhạc sĩ bảo hãy thu xếp lại. Chỉ mười tuổi đầu tấm gôi bên dòng sông, ông đã cảm nhận được quy luật. Huống hồ người đã đi qua gần hết cuộc đời mới thảng thốt nhận ra. Nếu có một khoảnh lặng để nhận biết.

*"Về thu xếp lại
Ngày trong nếp ngày
Vội vàng thêm những lúc yêu người
Cuồng phong cánh mồi
Về bên núi đờ
Ngậm ngùi ôi đá cũng thương thay..."*

Đừng nằm giữa đất trời rồi mới hẹn đến cuộc vui ngày sau. Mà biết có còn. Chốn ấy. Bởi có khi dòng sông xưa cũng khô cạn, cạn kiệt. Chẳng còn để tắm gội lần hai.

*"Nằm nghe giữa trời
Giong vang tiếng cười
Điệu kèn ai buốt trong tôi
Mùi hương phấn người
Một hôm nhớ lại
Hẹn ngày sau sẽ mua vui"*

Hẹn gì nữa.

Đình Yên Thảo